

AFP, CTG, NST, amniocentézis, chorionbiopszia, genetikai ultrahang, magzatmonitorozás, trimeszteri vérvizsgálat – naphosszat sorolhatnánk, mennyi, egy teljes szótárt kitevő új fogalommal kell egy várandós kismamának megismerkednie, mire úgyszólván „belejön” a dolgokba, és ráeszmél saját áldott állapota jelentőségére. Arra, hogy milyen misztériumban is lesz része hamarosan.

CTG-re, hogy vajon rendben van-e minden...De ugyanígy retteg a genetikai vizsgálatok és az ultrahang alatt, hogy tényleg nem túl vastag-e a

ám addig még mindig csak a következő lépés jár az eszében: Mozgott-e ma már eleget? És számolja kétségbeesetten azt a tíz kis „lepkeszárny-rebbenést”, vagy akár erőteljes, férfias rúgást, amit a magzatnak 12 óra alatt produkálnia kell. Mert ha nem, akkor uszgyi a kórházba,

szülést-születést segítő istennőket fájdalomk leküzdéséhez, a könnyebb szülés érdekében...

De ma is és régen is minden szempontból arra irányult a szülő nők és a nőket, anyákat segítőket igyekezete, hogy megkönnyítsék az asszonyok dolgát vajúadás közben.

Hogy mi a szüléshez kapcsolódó hiedelmek, kultuszok, tények, információk közös konklúziója? Talán az, amit a szülés aktusán átesett anyukák legtöbbje szintén egyöntetűen megerősít. Akár jó tapasztalatként, spirituális élményként, csodaként, akár szenvedésként vagy szükséges „rosszként” élte meg: a szülés így vagy úgy, de megtörténik. És

Szülés, megadás, beavatás

tarkóredő, mekkora a fejkörfogat, és vajon korának megfelelő-e a becsült súlya, elég-e a magzatvíz stb. És ez így megy teljes kilenc hónapig keresztül...

Szülni, életet adni, ma is és régen is, mindig csodálatos dolog. Egyben nagyon komoly „munkát” igényel; az angolban a vajúadást a „working”, vagyis a „dolgozni” igével fejezik ki. Nagyon sok asszony alátámaszthatja, hogy ez az egyik legnehezebb fizikai igénybevételt követelő „munka” – ám emellett az egyik legszebb és legfájdalmasabb testi tapasztalat is.

Manapság a kórházak epidurális érzéstelenítéssel, altatóval vagy a nélküli császármetszéssel és még számos, a szülést könnyítő technikával szolgálnak, vagy az alternatív szülés hívei hipnózist, homeopátiás kezelést, „apás szülést”, „gyengéd születést” elősegítő technikákat alkalmaznak, míg a régi korok asszonyai egyszerűen csak megidéztek a szinte minden kultúrában jelen lévő

mindegy, hogy kórházi körülmények között, vagy egy maszaly törzsi manyattában (kunyhóban) zajlik. Mindegy, hogy a legmodernebb technika, a nyugati orvostudomány, vagy csak mágikus eszközök, esetleg pusztán az ima és saját teste áll a szülő nő rendelkezésére. Visszafelé nem mehet a folyamat, vagyis a szülés egyfajta „megadás” az univerzum felé, a szó leglényegibb értelmében, de pontosan ezzel egy időben hordozza magában azt az ősi, természetes, ösztönszerű képességét a nőnek, hogy világra segítse magzatát. Mi sem tökéletesebb bizonyíték erre, mint az, hogy a szülés utolsó előtti szakaszában, amikor a tényleges kitolás történik, a nő méhe 80 kilogrammos tolóerővel képes kitolni a magzatot!

Lehet könnyíteni a szülésen különböző technikákkal, jógaival, mantrával, hipnózissal, epidurális érzéstelenítéssel, homeopátiás szerekkel vagy egyéb fájdalomcsillapítókkal, imával és a hittel, mivel ez a legkreatívabb „mű”, amit asszony az életében létrehozhat, mint minden születő műalkotásnak, ennek is fájdalom kísérő létrejöttét. A fájdalom pedig minden esetben megadással jár – egy spirituális hatalomnak vagy az orvostudománynak, de jó esetben leginkább a természet erejének és segítségének adjuk meg magunkat. Talán ez az, amit mi, civilizációnk önféjünk nevelt emancipált asszonyai talán a legnehezebben fogadunk el, ugyanis szeretünk mindent, ha lehet, a végsőig kontroll alatt tartani. Pedig vannak, amiket nem lehet – mert a természet végzi a dolgát!

● Szőke Orsolya